

РЕШЕНИЕ

№ 19909

гр. София, 10.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 12.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **2059** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалба от Н. А. – гражданин на Република С. М., против издадената от началника на Сектор „Незаконна миграция“ в Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-69/17.01.2025 г., с която е постановена по отношение на оспорвания принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ и е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната.

В съдебното производство жалбоподателят се явява и заедно с упълномощения адвокат Б. Б.: поддържа жалбата; представя удостоверение от „Б. К.“ ДОО – фирма в Република С. М., видно от което той работи в същата фирма като управител; потвърждение от самата фирма за същото; актуално състояние от Търговския регистър за същата фирма, че е собственик и управител; нотариален акт за имота предмет на договора за наем. С жалбата и в съдебното заседание се поддържат доводи за материална и процесуална незаконосъобразност на административния акт. Ответникът, посредством юрисконсулт: оспорва жалбата, за което е представя и писмени бележки; желае юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след анализ на доказателствата, съставляващи представената от ответника административна преписка и приети по делото без оспорване, намира за установено от фактическа и от правна страна следното.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Жалбоподателят е

получил право на пребиваване в РБ за срок до 18.06.2025 г., на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ – представител на чуждестранно търговско дружество. Тогава, когато поведението (статуса) на чужденци, получили съответни разрешения да пребивават временно или постоянно на територията на страната не съответства на въведените със ЗЧРБ изисквания, компетентните административни органи (чл. 44, ал. 1) постановяват предвидените с чл. 39а, ал. 1 мерки за административна принуда.

В оспорената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-69/17.01.20254 г. началникът на Сектор „Незаконна миграция“ - СДВР се позовава на „декларирани от чужденеца неверни данни“, както и на мотивите, изложени в Докладна записка, рег. № УРИ 513р-58/17.01.2025 г. (л. 17 от делото), подписана от полицейски инспектор в Отдел, „Миграция“ – СДВР, който пък се позовава на писмо, рег. № М-20447/27.12.2024 г., по описа на Държавна агенция „Национална сигурност“ (л. 14). В докладната записка се възпроизвежда информация от писмото на ДА „НС“ и на началника на Сектор „незаконна миграция“ се предлага да постанови по отношение на Н. А. ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в РБ“. В писмото от ДА „НС“ се сочи, че: в хода на осъществен оперативно-издирвателна дейност е постъпила в Агенцията информация за иранския гражданин А. Р., за гражданина на Република С. М. Н. А. и за Р. П. – гражданин на Руската федерация, които са със статут на продължително пребиваващи в РБ; Н. А. е представител на „Берк компани Доол“ ЕООД, със седалище Г., РСМ; след извършена насрещна проверка било установено, че „гражданите не разполагат с информация за местата на извършваната представителна дейност, с конкретна информация, относно дейността, за продуктите, които трябва да предлагат, за клиенти и партньори, с които работят...“.

Съдът приема, че жалбата е неоснователна, а оспорената Заповед № УРИ 5392 ПАМ-69/17.01.2023 г. е материално и процесуално законосъобразна, издадена от компетентен административен орган.

Процесната ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ е наложена с оспорената заповед на основания на чл. 39а, ал. 1, т. 1 и чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ. ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ се налага на основание чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ – „когато се установи, че данните, представени за получаването му, са неверни“. Съобразяването с тези изисквания е част от съдържанието на оперативната самостоятелност, с която несъмнено е разполагал ответникът. Съдебният контрол върху тази самостоятелност се ограничава до установените с чл. 169 АПК правомощия. Използването от началника на Сектор „Незаконна миграция“–СДВР основание предполага за процесния случай установяване и доказване (арг. чл. 35, чл. 36 АПК) на твърдението, че Н. А., за да получи право на продължително пребиваване в РБ е предоставил неверни данни да е управител и собственик на „Б. компани ДОО экспорт-импорт“, със седалище в [населено място], Република С. М.. В тази връзка се е позовал на вече цитираната информация от ДА „НС“, която дискредитира твърдението за регистрирана в РСМ фирма и която не може да бъде пренебрегната. Според разпоредбата на чл. 2, ал. 1 ЗДАНС Агенцията е „специализиран орган към Министерския съвет за изпълнение на политиката по защита на националната сигурност“, което означава единствено компетентният държавен орган, който следва да преценява, дали едно лице представлява заплаха за националната сигурност. Информацията е събрана от ДА „НС“ на основание чл. 20, ал. 1 ЗДАНС, посредством указаните в ал. 2 способа. Макар разпоредбата на чл. 40, ал. 1, т. 3 ЗЧРБ да не реферира изрично към основаниято, по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ с.з., според Съда последната норма е приложима и по отношение налагането на ПАМ „отнемане на правото на пребиваване в РБ“. Представените в съдебното заседание фотокопия на документи за фирмената регистрация Съдът възприема като частни документи (см. чл. 180 ГПК), понеже не са официално заверени от Централен регистър на РСМ, откъдето се твърди

да изхождат. Тези документи Съдът не кредитира като истински и годни да установят и докажат твърдението на жалбоподателя да е собственик на фирмата и изобщо да съществува регистрирана такава фирма, още по – малко в това си качество да пребивава на територията на РБ. Въвеждането в Интернет-браузър на изписания в долния ляв край на фото-копията линк за верификация не води като резултат до данни за такава фирма.

Издадената от началника на Сектор „Незаконна миграция“ в Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-69/17.01.2025 г. е законосъобразна и правилна. Отхвърлянето на жалбата обуславя (чл. 143, ал. 3 АПК, вр. чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ) осъждане на жалбоподателя да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лева.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯА оспорването по жалбата от Н. А. – гражданин на Република С. М., против издадената от началника на Сектор „Незаконна миграция“ в Отдел „Миграция“, при Столична дирекция на вътрешните работи ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ-69/17.01.2025 г., с която е постановена по отношение на оспорващия принудителна административна мярка „отнемане на правото на пребиваване в РБ“ и е определен 7-дневен срок за доброволно напускане на страната.

ОСЪЖДА Н. А. – гражданин на Република С. М., ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – МВР юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 лв. (сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: